

SLUTRAPPORT

Kultur och Agenda 2030

Expertgruppens uppdrag

Expertgruppens uppdrag har bestått i att formulera en verksamhet som skulle kunna stärka arbetsmarknaden för DIK:s medlemsgrupper genom att 250 miljoner kronor flyttades från arbetsmarknadsdepartementet till kulturdepartementet. Bakgrunden till uppdraget är den pågående förändringen av arbetsmarknadens behov av hög kompetens och färdighet inom bland annat interkulturell förståelse, tolkning och komplext tänkande behöver formuleras och lyftas fram. Uppdraget ska dessutom vara förankrat i Agenda 2030.

Expertgruppens förslag till sysselsättningsprojekt

Expertgruppen föreslår att kulturdepartementet beslutar om ett sysselsättningsprojekt vars syfte är att:

- Stärka och utveckla arbetet med att bevara, vårda, digitalisera och tillgängliggöra kulturarvssamlingar, materiella som icke-materiella inom hela kulturfältet, och ge arbetsmöjligheter till arbetslösa inom kultursektorn.

Målet med projektet är att:

- Åstadkomma arbetsmöjligheter för personer inom kulturområdet
- Att större del av samlingar än idag blir omhändertagna, vårdade, dokumenterade och digitaliserade
- Göra kulturarvssamlingar tillgängliga för alla oavsett var man bor
- Motverka alla former av kunskapsresistens och desinformation
- Utveckla och stärka kulturverksamheters arbete med delaktighet och medskapande

Prioritet ska ges till projekt som:

- har ett tydligt delaktighetsperspektiv
- har ett tydligt hållbarhetsperspektiv
- arbetar med digitalisering för att öka tillgängligheten till dokument och samlingar
- beaktar den digitala teknikens möjligheter för att åstadkomma nya spännande presentationsformer i samverkan med medborgarna

Sysselsättningsprojektet ska omfatta en budget på 250 miljoner och sträcka sig över en 2-årsperiod. Alla organisationer som arbetar med kulturarv, offentliga och icke-offentliga, och som har samlingar, materiella eller icke-materiella, ska kunna söka pengar för att kunna genomföra ett temporärt projekt.

Expertgruppens strävan har varit att sätta in sysselsättningsprojektet i ett större sammanhang av olika samhällstendenser. Därför bör projekt prioriteras som tar hänsyn till dessa faktorer. En av dessa samhällstendenser är bland annat att under senare år har begrepp som kunskapsresistens och desinformation allt mer kommit att präglade diskussionen. Det leder i sin förlängning till ett samhälle som riskerar att bli polariserat mellan olika grupper. Expertgruppen menar att projekt

som drivs genom delaktighet skapar goda förutsättningar för att möta samhällets många polariserande utmaningar och öka den allmänna kunskapen om informationssökning och källkritik.

En annan av de tendenser som expertgruppen konstaterar är hur den pågående digitaliseringen påverkar samhälle och arbetsliv. Det ställer till exempel stora krav på arbetsgivaren i två väsentliga avseenden: för det första att tillsammans med den enskilde medarbetaren åstadkomma en relevant kompetensutveckling som möjliggör att denne kan växa med förändringen och det andra är en framåtblickande strategisk kompetensförsörjningsplan som låter organisationen att på ett bra sätt följa med i utvecklingen. 2017 presenterade DIK "5D - en kompetenspolicy för framtidens museer". Expertgruppen menar att 5D rapporten är framåtblickande och bör beaktas i urvalsprocessen av projekt som ska beviljas stöd. Det som 5D uttrycker är att framtiden kompetensbehov inom museisektorn kommer vara olika former av hybridkompetenser, en kombination av flera olika kompetenser i en ny kompetens. Dessutom betonar rapporten digitaliseringens betydelse för verksamheterna och därmed för kompetensbehoven. 5 D utgår förvisso från museisektorn kompetensförsörjning, men de beskrivna kompetenserna, hybridkompetenserna, är av så pass generell karaktär att de är möjliga att "flytta" till andra områden inom kultursektorn.

En tredje tendens som expertgruppen har utgått från i sitt arbete är den pågående förändringen mot ett hållbart samhälle. Sverige har, tillsammans med den absoluta majoriteten av världens länder åtagit sig att arbeta utifrån Agenda 2030. De två ovanstående samhällsförändringarna som expertgruppen har konstaterat har en tydlig relation till mål och delmål i Agenda 2030. Ett polariserat samhälle kan aldrig bli ett hållbart samhälle och ett arbetsliv där medarbetaren inte ges möjlighet att utvecklas i takt med förändringen är inte heller hållbart.

Expertgruppens arbetsprocess

Agenda 2030 består av 17 mål och 169 delmål. Expertgruppen valde att fokusera på några av målen och delmålen för att åstadkomma en tydligare intern diskussion inom gruppen, och på så sätt kunna tydliggöra ett projekt. Expertgruppen gjorde följande val av mål från Agenda 2030:

- **Mål 4:** Säkerställa en inkluderande och likvärdig utbildning av god kvalitet och främja livslångt lärande för alla, med särskilt fokus på
 - **delmål 4.7:** Senast 2030 säkerställa att alla studerande får de kunskaper och färdigheter som behövs för att främja en hållbar utveckling, bland annat genom utbildning
- **Mål 10:** Minska ojämlikheten inom och mellan länder, med särskilt fokus på
 - **delmål 10.2:** Till 2030 möjliggöra för att alla människors, oavsett ålder, kön, funktionsnedsättning, ras, etnicitet, ursprung, religion eller ekonomiska eller annan ställning, blir inkluderade i det sociala, ekonomiska och politiska livet.
- **Mål 16:** Främja fredliga och inkluderande samhällen för hållbar utveckling, tillhandahålla tillgång till rättvisa för alla samt bygga upp effektiva och inkluderande institutioner med ansvarsutkrävande med särskilt fokus på
 - **delmål 16.6:** Bygga upp effektiva och transparenta institutioner med ansvarsutkrävande på alla nivåer, och

- **delmål 16.7:** Säkerställa ett lyhört, inkluderande, deltagarbaserat och representativt beslutsfattande på alla nivåer.

Samtliga valda hållbarhetsmål har en tydlig relevans för det som kom att bli expertgruppen föreslagna sysselsättningsprojektet, och för de prioriteringar som är aktuella att göra när ansvarig statlig myndighet ska fördela stöd till de organisationer som söker medel.

I arbetsprocessen genomfördes en omvärldsanalys, och som ett resultat av den analysen utvecklade expertgruppen några övergripande teman som ska vara vägledande i det föreslagna sysselsättningsprojektet. Följande teman identifierade gruppen: delaktighet, medskapande, arbetsmarknad, AI, algoritmer och digitalisering. De finns alla med i det föreslagna projektets målformulering och ifråga om vilka projekt som bör ges prioritet vid ansökningsförfarandet.

Att det finns ett fokus på samlingarna, beror på de rapporter som kommit under senare år och som beskriver en situation som kräver åtgärder. Genom samlingsvalet finns också en röd tråd som binder samman detta sysselsättningsprojekt med två tidigare sysselsättningsåtgärder, SESAM (199 - 1996) och Access (2006 - 2007) som även de fokuserade på samlingsåtgärder. Föreliggande satsning lägger däremot stor vikt vid medborgarnas delaktighet och projekt som på ett innovativt sätt förmår stärka och utveckla denna del av verksamheten.

I slutet av 2019 publicerade forskningsrådet Formas resultatet av sex museiprojekt som beviljats forskningsstöd för att genomföra projekt som kommunicerade forskning om hållbarhet. Samtliga projekt var förankrade i arbetet med det enskilda museets samlingar, samtidigt som de på olika sätt utvecklade nya, innovativa, sätt att presenterade resultaten. De utgör alla tydliga exempel på vilken typ av projekt som skulle kunna komma ifråga för en sysselsättningsåtgärds satsning som denna.

Agenda 2030

Vid FN:s toppmöte den 25 september 2015 beslutade världens stats- och regeringschefer om Agenda 2030 deklARATIONEN, med dess 17 globala mål och 169 delmål för hållbar utveckling. Vid årsskiftet 2015/2016 trädde Agendan i kraft och den ska vara vägledande för de beslut som FN och alla länder fattar under perioden fram till 2030. I korthet kan man säga att genom att anta Agenda 2030 har man åtagit sig att driva världen mot en hållbar och rättvis framtid.

Agenda 2030 syftar till att åstadkomma en hållbar värld och att förverkliga alla människors mänskliga rättigheter, och dessutom uppnå jämställdhet och egenmakt för alla kvinnor och flickor. Målen är universella, integrerade och odelbara, vilket betyder att de gäller alla länder och inget mål kan nås på bekostnad av något annat.

Med Agenda 2030 finns för första gången en gemensamt formulerad strategi för hur alla länder ska nå en hållbar utveckling. Beroende på alla länders olika förutsättningar så ska varje enskilt land med utgångspunkt i de globala målen formulera egna delmål. Nu finns därmed för första gången en formulerad idé om en genomgripande samhällsförändring som ska leda till en ekonomiskt, socialt och miljömässigt hållbar utveckling. Syftet är att åstadkomma en verklig förändring som skyddar jorden, leder till en god välfärd för alla och att all form av fattigdom försvinner.

Men ska man åstadkomma den samhällsförändring som agendan förutsätter kommer det att krävas både politisk vilja och ett brett samhällsengagemang. Däri ser expertgruppen några av de verkliga utmaningarna i det fortsatta arbetet. Redan idag kan man konstatera att den politiska viljan är något svajig och förvisso anser en majoritet av Sveriges befolkning att Sverige och världen står inför en rad svåra och omfattande utmaningar som måste hanteras, men det är en uppfattning som måste näras. Ska Agenda 2030-arbetet stärkas, kunskapen utvecklas och engagemanget näras så spelar kultursektorn stor roll. Kultursektorn är en viktig del i det man kan benämna som den sociala hållbarheten och det informella lärandet. Agenda 2030-delegationen konstaterar att bibliotek, museer och arkiv är lärandemiljöer och mötesplatser för både skolan och allmänheten. För många av landets kulturinstitutioner är skolan en primär målgrupp, särskilt om verksamheten erhåller offentlig finansiering. Till exempel konstaterar man att de flesta museer och bibliotek har programverksamheter som är direkt riktade till skolorna. I detta avseende ska man naturligtvis särskilt påpeka skolbibliotekens roll. Skolbiblioteket hör till det formella lärandet och spelar en avgörande roll för att barn och unga ska få den kunskap som krävs

Lärandet måste vara livslångt, som mål 4 i Agenda 2030 direkt uttrycker: "Säkerställa en inkluderande och likvärdig utbildning av god kvalitet och främja livslångt lärande för alla", och därmed blir kultursektorn en väsentlig aktör i det långsiktiga hållbarhetsarbetet.

Kultursektorn

Det finns en rad mål i Agenda 2030 som bara kan få ett långsiktigt hållbart resultat om man förstår kulturens betydelse och resursstärker sektorn i det fortsatta arbetet. Kultursektorn, offentlig som ideell, griper in i samhällets alla delar, och skapar förutsättningar för glädje, lärande, läkande, skapande, inkluderande, delaktighet, gemenskap, bevarande och kunskap för såväl den enskilde som samhället i stort. Dessutom är stora delar av kultursektorn reglerad i lagstiftning som tydliggör ett samhällsansvar som direkt överensstämmer med några av målen i Agenda 2030.

Sveriges bibliotek omfattas av en bibliotekslag och i lagens ändamålsparagraf står det att "Biblioteken i det allmänna biblioteksväsendet ska verka för det demokratiska samhällets utveckling genom att bidra till kunskapsförmedling och fri åsiktsbildning. Biblioteken i det allmänna biblioteksväsendet ska främja litteraturens ställning och intresset för bildning, upplysning, utbildning och forskning samt kulturell verksamhet i övrigt. Biblioteksverksamheten ska finnas tillgänglig för alla." (Bibliotekslagen, 2§) Biblioteken har alltså ett tydligt demokratiskt uppdrag och är enligt lag skyldiga att verka för samhällets utveckling. Men de har också en kompensatorisk uppgift, det vill säga ett jämlikhetsuppdrag: "...biblioteken ska finnas tillgängliga för alla."

På samma sätt som biblioteken är också museernas verksamhet reglerad i lag, och enligt museilagens ändamålsparagraf ska: "Ett museum ska utifrån sitt ämnesområde bidra till samhället och dess utveckling genom att främja kunskap, kulturupplevelser och fri åsiktsbildning." Liksom biblioteken har museerna också ett snarlikt kompensatoriskt uppdrag, 7 § "Utställningar och annan publik verksamhet vid ett museum ska vara tillgänglig för alla och anpassad till användarnas olika förutsättningar."

Arkiven omfattas av en arkivlag från 1990 och även om relationen till det omgivande samhället inte uttrycks lika explicit som i biblioteks- och museilagen, finns det även här ett uttalat demokratiuppdrag. I 3 § kan man läsa att syftet med arkivbildningen är bland annat att de tillgodoser:

1. rätten att ta del av allmänna handlingar,
2. behovet av information för rättskipningen och förvaltningen,

Däremot finns inte motsvarande kompensatoriska uppdrag för arkiven, som för bibliotek och museer. I december 2019 ska arkivutredningen presentera sin utredning och man kan anta att de kommer att presentera ett förslag till reviderad arkivlag. Det är också troligt att det nya lagförslaget kommer ha en skrivning som till stor del stämmer överens med biblioteks- och museilagen: för att å ena sidan än mer betona samhällsrelationen, och å den andra, stärka släktskapet med biblioteks- och museilagen.

En av de samhällstendenser expertgruppen identifierade handlar om kunskap och information. Helt nya begrepp som alternativa fakta har fått utrymme i diskussionen och debatten, och närmast dagligdags förekommer ordet desinformation och informationspåverkan. Parallellt med den utvecklingen har etablerade media, som public service och traditionella dagstidningar, kommit att ifrågasättas av politiska partier och i sociala medier. I *Strategi för en stark demokrati – främja, förankra, försvara* skriver regeringen att "Ett öppet och levande demokratiskt samtal förutsätter

att det finns tillgång till information och analys om samhällsutvecklingen”¹ Men med all digital informationsspridning och genom sociala medier kommer information från många olika håll. Och för att göra saken än mer komplicerad är informationen individualiserade flöden organiserad med hjälp av algoritmer. Rätten till information och kunskap har utvecklats till att bli en fråga om rätten till tillförlitlig information och, så långt som möjligt, objektiv kunskap. Om den enskilde inte vet om informationen är trovärdig försvåras möjligheterna att bilda sig en uppfattning på korrekt grund, som i sin förlängning leder till att det demokratiska samtalet över tid kan undermineras. Konsekvensen av en sådan utveckling är att tilliten i samhället minskar och den sociala hållbarheten blir omöjlig. Bibliotekens, museernas och arkivens samlingar och arkiv, och möjligheterna för den enskilde att få tillgång till kompetensdriven informationsökning är fundamentala byggstenar i hållbarhetsbygget.

Betydelsen av kulturens roll för samhällets långsiktiga hållbarhet är också tydlig i Demokratiutredningen från 2014: ”Det är också genom det fria samtalet och kulturen som enskilda människor kan växa och som samhället och demokratin utvecklas.”² Det är en skrivning som i allt väsentligt överensstämmer med biblioteks- och museilagens ändamålsparagrafer. Läser man vidare i Demokratiutredningen förstår man än mer kulturens roll för det hållbara samhället och måluppfyllelse av Agenda 2030. I samma stycke som det ovan citerade kan man läsa: ”[...] konsten, litteraturen, musiken, teatern liksom andra kulturuttryck viktiga delar i demokratin. Genom ett fritt kulturliv kan tankar, känslor, åsikter komma till uttryck som inte kan fångas genom demokratins formella institutioner. Kulturen spelar en avgörande roll för att utmana invanda normer och tankebanor, skildra olika perspektiv av samhället, stimulera ett demokratiskt engagemang och för att odla en demokratisk samhällsanda.”³

I den statliga offentliga utredningen, *Ny museipolitik* (SOU 2015:89), skriver man att det kommer vara aktuellt för museerna arbeta med och presentera teman som på nya sätt möjliggör för oss att se och förstå relationen mellan natur och kultur, och hur de temana hör samman med frågor om klimat och social hållbarhet.⁴

Tidigare arbetsmarknadsåtgärder inom kulturområdet

Det finns erfarenheter från tidigare genomförda arbetsmarknadsprojekt riktade mot kultursektorn med goda resultat som har verkat som förebild för expertgruppens förslag till sysselsättningsprojekt.

SESAM

1993 beslutade regeringen om en översyn av det statliga och statsunderstödda museiområdet, och året därpå presenterade man betänkandet *Minne och bildning* (SOU 1994:51). Ett av de problemområden som utredningen identifierade var de stora vård- och konserveringsbehoven av

1. ¹ Strategi för en stark demokrati – främja, förankra, försvara, s.27, Regeringskansliet.

² Demokratiutredningen – Delaktighet och jämlikhet, 2014, s.75.

³ Demokratiutredningen – Delaktighet och jämlikhet, 2014, s.75.

⁴ *Ny museipolitik* (SOU 2015:89), s. 229

samlingarna vid museerna. Utredningen kom fram till att ca 60 procent av samlingarna i de centrala och regionala museerna var i stort behov av vård och ca 20 procent av konservering. Vidare konstaterade man att ca 60 procent av samlingarna var i behov av registrering. Situationen ansågs vara helt ohållbar och för att poängtera allvaret påkallade utredningen en nationell räddningsaktion.

Syftet med SESAM var att musei- och arkivsamlingar skulle vårdas, registreras och göras mer tillgängliga för andra museer, forskare och allmänheten. Dessutom såg man stor potential i digitaliseringen för att kunna tillgängliggöra samlingarna, men också för att den digitaliserade informationen skulle kunna bilda underlag för nya användningsområden.

ACCESS

Som museiutredningen i betänkandet *Minne och bildning* konstaterade att det stod illa till med samlingarna bland landets museer, samma gjorde regeringen i budgetpropositionen 2005: kulturarvssamlingarna i landet var i rejält behov av vård och avsatte 700 miljoner kronor till ett sysselsättningsprojekt för perioden 2006 – 2009.

Syftet med Access var att bevara, vårda och tillgängliggöra samlingar, föremål och arkivalier inom hela kulturfältet: musei- och kulturmiljö, arkiv, scenkonst, bibliotek, bild och form samt film och foto. En viktig del även denna gång var digitalisering, även om det inte var ett absolut krav för att få pengar till ett projekt.

Varför kulturarvssamlingarna

Under 2019 har det publicerats två rapporter och en strategi som alla tre pekar på behovet av insatser på samlingsområdet:

1. Bevara samlingarna – säkerhetsarbetet i de statliga centralmuseernas samlingsarbete, Riksrevisionen
2. Uppföljningen av hur museilagen tillämpas – ett regeringsuppdrag, Riksantikvarieämbetet
3. Demokratins skattkammare – förslag till nationell biblioteksstrategi, Kungliga biblioteket

Riksrevisionen konstaterar i sin rapport att i stort sett samma problem och utmaningar som låg till grund för de två föregående sysselsättningsåtgärderna kvarstår. Fortfarande är en stor del av samlingsbeståndet inte i tillräcklig omfattning digitalt dokumenterat, och samlingarna behöver liksom tidigare vård och konservering och i många fall saknas tillräckligt bra magasin. Riksrevisionen konstaterar att relevant kunskap finns inom museiorganisationerna, men det saknas resurser.

I sin rapport *Uppföljning av hur museilagen tillämpas* skriver Riksantikvarieämbetet i en av de sammanfattande punkterna att samlingsförvaltningen är museernas mest kritiska framtida fråga. Och i förslag till nationell biblioteksstrategi uttrycker man också behovet av en stor satsning på digitalisering av samlingarna.

I proposition *Kulturarvspolitik* (Prop. 2016/17:116) konstaterar regeringen att alla kulturarvsinstitutioner står inför den utmaningen att användarna idag förväntar sig att kunna söka och finna relevant information i digital form. Det man inte hittar digitalt finns inte. ”Digitaliseringen av verksamheten och dess information och hur den sköts är inte längre bara en

intern angelägenhet för kulturarvsinstitutionerna. Hur digitala format och tekniker används i verksamheten är strategiska frågor och avgör i hög grad om verksamheternas mål kan uppnås.”⁵

Återkommande är samlingarna i fokus. Kulturarvssamlingarna är, som den nationella biblioteksstrategin uttrycker det, demokratins skattkammare och samtidigt det ständiga problem- och riskområdet. Att hantera samlingarna på ett korrekt sätt: bevara, vårda, digitalisera och tillgängliggöra dem för allmänheten är ett mycket resurskrävande arbete, både ekonomiskt och personellt.

Digitaliseringen är också en särskild utmaning, som är tid-, kostnads-, och personalkrävande. Samtidigt har Sveriges regering antagit en digitaliseringsstrategi som säger att Sverige ska vara bäst i världen på att använda digitaliseringens möjligheter. Ska den ambitionen infrias måste kultursektorn tilldelas resurser. Det kan inte ske genom en tillfällig satsning som detta sysselsättningsförslag, den långsiktiga hållbarheten inom kultursektorn kan endast nås genom tillräcklig grundfinansiering. Genom sysselsättningsåtgärden gör man dock en viktig och nödvändig punktinsats.

Avslutning

Expertgruppen gör den bedömningen att en förnyad insats på samlingsområdet, motsvarande SESAM och Access, är ett lämpligt sysselsättningsprojekt, och det av exakt samma skäl som för SESAM och Access. Däremot är det viktigt att påpeka, att ett sysselsättningsprojekt aldrig ska ersätta behovet av kontinuerligt tillräckliga resurser för att bedriva en fullgod ordinarie verksamhet. Ett sysselsättningsprojekt ska alltid vara en tillfällig satsning, som en punktinsats för att åtgärda vissa utmaningar inom samlingsområdet som den ordinarie verksamheten inte mäktar med. Föreliggande sysselsättningsprojekt, ska liksom SESAM och Access, göra det möjligt för den ordinarie verksamheten att så långt det är möjligt nå till ett normaltillstånd.

Dessutom är det ett lämpligt tillfälle för en statlig satsning på kulturområdet. Ekonomin vänder nedåt och visar snart röda budgetsiffror i nästan alla Sveriges kommuner och Regioner. Arbetslösheten kommer att öka inom kultursektorn, delvis på grund av uppsägningar men också för att det tillförs nyutexaminerade akademiker från universitet och högskola.

En sysselsättningssatsning som den som DIK nu föreslår kommer inte lösa den stora utmaning som landets alla kulturarvssamlingar utgör, men det kan göra situationen något lättare samtidigt som det leder till konkret, och relevant, sysselsättning för många inom kulturområdet.

⁵ *Kulturarvspolitik* (Prop. 2016/17:116), s. 168-169

Referenslista

1. I riktning mot en hållbar värld, Agenda 2030-delegationens nulägesbeskrivning och förslag till handlingsplan för genomförandet av Agenda 2030 för hållbara utveckling
2. Handlingsplan Agenda 2030: 2018 – 2020, Regeringen.
3. Agenda 2030 och Sverige: världens möjlighet, SOU 2019:13
4. Att förändra vår värld: Agenda 2030 för hållbar utveckling, Regeringskansliet
5. Strategi för en stark demokrati – främja, förankra, försvara, Regeringskansliet
6. FN:s internationella konvention om de mänskliga rättigheterna, internationell konvention om ekonomiska, sociala och kulturella rättigheter
7. Strategi för Sveriges samarbete med UNESCO
8. Culture for the 2030 Agenda, UNESCO
9. Bevara samlingarna – säkerhetsarbetet i de statliga centralmuseernas samlingsarbete, Riksrevisionen
10. Uppföljningen av hur museilagen tillämpas – ett regeringsuppdrag, Riksantikvarieämbetet
11. Demokratins skattkammare – förslag till nationell biblioteksstrategi, Kungliga biblioteket
12. Känn dig som hemma med framtidens museum, Riksförbundet Sveriges museer
13. Redovisning av regeringsuppdrag att bidra med underlag för Sveriges genomförande av Agenda 2030, Riksantikvarieämbetet
14. Agenda 2030, LO, TCO:s och SACO:s bidrag till att uppnå de globala hållbarhetsmålen i Sverige och internationellt
15. 5D – en kompetenspolicy för framtidens museer
16. Sysselsättningsåtgärder inom kulturområdet, Skr.1999/2000:65
17. Uppföljning av Access, Kulturrådets skriftserie 2010:1
18. Kompetens i museisektorn, Lund 2019, red. Katja Lindqvist
19. Den femte statsmakten – Bibliotekens roll för demokrati, utbildning, tillgänglighet och digitalisering
20. Minne och Bildning – Museernas uppdrag och organisation, SOU 1994:51
21. Kulturarvspolitik, Prop. 2016/17:116
22. Ny museipolitik, SOU 2015:89
23. För ett hållbart digitaliserat Sverige – en digitaliseringsstrategi, Regeringskansliet, Dir.nr. N2017/03643/D